

Мир, війна і любов

Зачекай мене там, на узліссі.
Я прийду: не сьогодні, то скоро.
Я пройду через гори лисі,
Через біль, через страх, через море.
Я шукатиму довго всюди,
Я пройду крізь далекі далі,
Де на картах придумали люди
Вертикалі, горизонталі.
Я чекати на тебе буду
До тих пір, доки не діждуся.
Де ти, мій дорогий приблууда?
Так ховатись в твоєму дусі.
Тільки страшно без тебе, сумно.
Натоптала немало кроків.
Світ без тебе жахливо шумний.
Я шукаю тебе сотню років.

Авель залишився з нами,
Покинув справи.
І народився хлопчиком
Білим-білим
Та спраглим
З білим обличчям, очима, волоссям.
Знього виходила в поступи осінь,
Боса.
З нього лунали звуки,
Грали музики
Втанці, що вмить переходить з повільного в дикий.
Каїн залишився з ними,
Вийшов посеред літа,
Мало не вбитий,
Але живий.
Він не спромігся спочатку навіть ходити,
Знавкожнузаповідь,
Дуже любив "Не вбий... "
В нього було волосся
Жорстке і темне,
Карії очі.
І почуття невзаємні
Мучили кожної ночі.
Він протилежний Авелю,
Як-от Омега Альфі.
Авель же марив арфою
В Каїна закороткі пальці
Для музики.
Тому
Він підійшов до військкому
Так, щоб нікому не в дружбу
Викинув ключ від раю
І написав:
"Готовий до служби
Скарг не заявляю".

.....

Вас так ніхто не любить, я один.
Я вас люблю, як проклятий, до смерті.
І Епілоги на могилах стерті,
Залишили в душі моїй сліди.
Вам так ніхто не пише, тільки я.
Я вам пишу, книжок на двісті з лишнім.
І бачить Бог, то все в очах всевишніх
І те що вам пишу, усім сія.
Вас так ніхто не любить й не любив,
В моїх очах лиш таємниця сміла,
Як крила птаха ті, легкі і білі,
Що десь у небі, у блакиті жив.
І перед вами розстеливсь сатин,
І линуть ваші вчинки, хоч і вперті.
Я вас люблю, як проклятий, до смерті,
Вас так ніхто не любить, я один...

Коли з дум утікає осінь,
Зеленіють і пахнуть усі.
Дітлахи неприкаяні, босі,
Шаркотять по холодній росі.
Коли травень вбирається в шати.
Шелестять і гукають дуби.
І стоять розмальовані хати,
В затінку розлогої верби.
Коли яблуні квітнуть так терпко,
Що здається, так пахне весь світ,
Горобці пробираються вертко
Крізь маленькі щілини із віт.
Коли вітер танцює у травах
І співає у гілках дерев,
Сонце світить так тепло, яскраво,
І лунає у кронах їх рев.
Все навкруг у весни у полоні,
Все навкруг то чистісінький гай.
Подивись, ніби все на долоні,
На долоні кульбабовий рай.

Палають слова, як зливи мої голосні.
Як спокій вікна серед теплої терпкої ночі.
Шепочуть слова, на листку, на обдертій стіні,
Як коники, в лагідних травах, тихенько цвіркочуть.
Й здається, що ми недвижимі, немов супостати,
І віра наша незламна, як вічна стіна.
Насправді бажаєм навчитись по небу літати,
І нас так лякає холодна безкровна війна.
Поглянь на долину, уся вже покрилась туманом,
Уся жеворіє, така нездоланна, земна.
Шукає мить сонця, зализує свіжі рани.
Й шепоче на схід: "Забирайся, проклята війна"...

